

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci
žalobce: **A. M.**

státní příslušností Republika Uzbekistán
bytem v ČR: P.
zastoupený Mgr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2018 č. j. OAM-1062/ZA-ZA11-VL13-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nezjistil skutečný stav věci. Připomněl, že svou argumentaci vystavěl na tom, že se stýká s uzbekými občany, kteří zde mají udělen politický azyl. Žalovanému vytýkal, že tuto informaci nikterak neověřoval, neprovedl lustraci zmíněných osob tak, aby mohl ověřit, z jakého titulu se nacházejí na území České republiky. Podotkl, že pokud by tak žalovaný učinil, mohl danou informaci relevantně posoudit, takto nevykloučil možnou pravdivost jeho tvrzení. Měl za to, že pokud by

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jmenovaní skutečně pobývali na území České republiky z titulu uděleného politického azylu, a pokud by byli čelními odpůrci uzbeckého vládního režimu, tak by jejich vzájemné kontakty mohly vést k reálnosti jeho obav. V tomto bodě nebyl podle žalobce zjištěn skutečný stav věci, napadené rozhodnutí je proto nezákonné. Poznamenal, že v případě vycestování do domovského státu ho bude vládní režim pronásledovat, stejně jako pronásleduje své politické nepřátele a odpůrce. Jeho obava tak má reálný přesah potvrzený tím, že jeho manželka čelila atakům ze strany tamní bezpečnostní služby směřovaný vůči žalobci. Trval na tom, že povinností žalovaného je z moci úřední ověřit informace jemu dostupné, resp. informace, které v rámci svých cizineckých evidencí schraňuje. Byl toho názoru, že skutečnost, že nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po vstupu na území České republiky, ho nemůže sama o sobě diskvalifikovat v řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť je legitimní, že neuplatňoval své obavy v situaci, kdy na území České republiky pobýval legálně, přičemž je uplatnil až ve chvíli, kdy mu reálně hrozilo nucené vycestování a byl nucen odhalit těžiště svých obav.

3. Nesouhlasil s důkazy obsaženými ve spisovém materiálu vztahujícím se k politické a bezpečnostní situaci v domovské zemi. Upozornil na to, že ze zprávy Amnesty International vyplývá, že se Uzbekistán uchyluje nejen k mučení svých protivníků, ale i k perzekuci jejich rodinných příslušníků, přičemž nerespektuje práva žadatelů o mezinárodní ochranu. Podotkl, že za situace, kdy země jeho původu postupuje s takřka panickou hrůzou vůči svým politickým odpůrcům, je již skutečnost, že je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany důvodem pro obavy z návratu do domovského státu, tím spíše, že je o něm známo, že je v úzkém spojení s lidmi, kterým byl přiznán politický azyl. Považoval za zřejmé, že v případě návratu do vlasti bude v konfliktní situaci se státem, jeho obavy jsou odvozeny od objektivní skutečnosti, tj. bezpečnostní a politické situace v Uzbekistánu, která představuje důvodnou hrozbu. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008 č. j. 2 Azs 71/2006-82.
4. K tvrzení žalovaného, že ve vlasti nevyvíjel politické aktivity a nerealizoval politická práva, uvedl, že jeho obavy nejsou abstraktního charakteru, nýbrž se opírají o konkrétní skutečnosti. Byl toho názoru, že uplatňování politických práv neznamena, že by musel být politicky činný či snad dokonce členem politické strany, mezi politická práva je řazeno např. právo petiční, shromažďovací, svoboda projevu a právo na informace. Patří tam též svoboda v přístupu ke státním institucím a možnost obracet se na nezávislé orgány k prošetření svých vlastních záležitostí. Byl přesvědčen o tom, že obtížnost obrany jeho zájmů proti politice domovského státu vyplývá z logiky věci, neboť nemůže hledat zastání u domovského státu, pokud ten ho považuje za svého politického odpůrce. K tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005 č. j. 2 Azs 423/2004-81.
5. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby a odkázal na obsah správního spisu. K námitce, že v Uzbekistánu panuje režim, který se uchyluje k mučení svých protivníků, poznamenal, že situace v oblasti lidských práv je ve vlasti žalobce nadále velmi problematická, tato skutečnost však sama o sobě k udělení mezinárodní ochrany nepostačuje. V případě žalobce nezjistil, že by byl vystaven zacházení, které je možné kvalifikovat jako pronásledování, nebo že by mu takového zacházení s vysokou mírou pravděpodobnosti hrozilo. Poukázal na to, že výčet důvodů, pro které lze udělit azyl podle ust. § 12 zákona o azylu je taxativní, a neshledal, že by v tomto případě byl dán některý z těchto důvodů. Připomněl, že žalobce v průběhu správního řízení nezmínil jakoukoli

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

diskriminaci své osoby za dobu svého pobytu ve vlasti před příjezdem do České republiky zapříčiněnou důvody předvídanými zákonem o azylu, dokonce ani nezmínil žádné konkrétní problémy, které by kdykoli měl s uzbekými státními orgány či bezpečnostními složkami své vlasti. Upozornil na to, že hlavním a jediným motivem odjezdu žalobce z vlasti v roce 2010 byla snaha o výdělek v zahraničí, dle tvrzení žalobce byla motivem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany legalizace jeho pobytu na území České republiky, protože mu skončilo pracovní vízum. Zdůraznil, že žalobce se během svého pobytu v České republice do Uzbekistánu opakovaně vracel, naposledy tam byl na konci roku 2016 na dobu dvou měsíců. Při své poslední návštěvě vlasti ani předtím neměl žádné potíže s uzbekými státními orgány či bezpečnostními složkami. Ve vlasti ponechal svou manželku a děti. Uvedené skutečnosti podle žalovaného svědčí o absenci reálných obav žalobce. Odkázal na bohatou a konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se potřeby podat žádost o udělení mezinárodní ochrany co nejdříve a v první zemi, v níž má žadatel možnost tento status obdržet a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody. Byl přesvědčen o tom, že v průběhu správního řízení posoudil všechny žalobcem tvrzené důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech jejích forem. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 21. 12. 2017 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je uzbeké národnosti, dorozumí se česky, uzbeky a rusky. Je muslimského vyznání (sunnitský islám), nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý a má dvě děti. Na území České republiky přicestoval letecky v prosinci 2016. Je zdravý. Bydlí u kamaráda z Andižanu, ten přišel do České republiky již v roce 2005, žalobce s ním pracuje. Jeho spolubydlíci jsou političtí běženci, mají zde politický azyl a české občanství. V Uzbekistánu mají informace o tom, že s nimi spolupracuje. Z tohoto důvodu požádal o udělení mezinárodní ochrany.
9. Při pohovoru dne 28. 12. 2017 sdělil, že dosud pobýval v České republice na základě pracovního víza, jeho platnost skončila dne 8. 12. 2017. Neprodloužil si ho, neboť zaplatit zprostředkovateli, který mu ho stále prodlužoval, naposledy to však neučinil. Pobyt by si mohl legalizovat jiným způsobem, mohl by opětovně získat povolení za účelem zaměstnání, avšak neudělá to tak, do vlasti se už nechce vrátit, chce, aby za ním přijela rodina a bydlela tu s ním. Na území České republiky nemá žádné příbuzenské vazby. Jeho přátelé, kteří zde v roce 2005 získali politický azyl, se jmenují K. T. a M. E. Bydlí s nimi, s T. pracuje jako řidič Uberu. V Uzbekistánu by mohl mít problémy, neboť jmenovaní byli na vojně v Andižanu a uzbeká SNB ví o tom, že jsou v kontaktu. Oni v Andižanu nic neudělali, utekli jako běženci, v době vlády bývalého prezidenta Karimova. Samotného incidentu v Andižanu se neúčastnili. Žalobce u něj byl, od roku 2005 však ve vlasti žádné potíže neměl. Dnes by mohl mít problémy, protože uzbeká SNB má informace o tom, s kým bydlí a pracuje. Říkali mu o tom jeho přátelé a jeho rodina, manželce z SNB říkali, aby se vrátil. Byli tam dvakrát na začátku prosince 2017 (1. 12. a 5. 12.). Ve vlasti byl

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

naposledy před rokem, pobýval tam dva měsíce. Poprvé do České republiky přicestoval v roce 2010. Se jmenovanými muži je v kontaktu od roku 2016. Ze strany SNB nebyl při své poslední návštěvě vlasti kontaktován, s muži se seznámil až po návratu do České republiky. Dva měsíce bydlel v ulici K., kde pracoval s T. po návratu z Uzbekistánu. Oba si koupili auto, on ho přivedl do Uberu, říkal, že je to dobré. Uzbecké speciální služby jsou strašné, nic neudělal. Viděli by, že je z Andižanu a ptali by se, s kým byl v kontaktu. Vědí, že s tím kamarádem bydlí a pracuje, bude to špatné. Myslí, že by lidé ze SNB po něm chtěli, aby jim dal informace o andižanských běžencích v Evropě. On ale žádné informace nemá. Veřejně nevyjadřoval svůj nesouhlas se systémem. Při poslední návštěvě vlasti neměl žádné problémy. Do prosince 2017 nikdo jeho rodinu nekontaktoval. Chce sem vzít rodinu a žít tady normálně. V minulosti neměl ve vlasti potíže se státními orgány, úřady, soudy, policií, armádou, a to ani kvůli své rase, národnosti, pohlaví, náboženskému přesvědčení. Pokud se vrátí do Uzbekistánu, speciální služby se budou chovat strašně, chce sem vzít rodinu. Moc se jich bojí, nesouhlasí s uzbeckou politikou, je tam korupce, nemluví se tam pravda.

10. Žalovaný shromáždil informace o situaci v Uzbekistánu, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 5. 2018 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č. j. 119896/2017-LPTP „Uzbekistán – Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“, zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017 v Uzbekistánu, zprávu Freedom House z ledna 2018 o Uzbekistánu, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Uzbekistánu, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Uzbekistánu. Rozhodnutím ze dne 10. 8. 2018 č. j. OAM-1062/ZA-ZA11-VL13-2017 žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu neuděluje.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
14. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
15. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

16. Co se týče námitky, že žalovaný pochybil tím, že neověřil informaci o kontaktech žalobce s uzbeckými občany, kteří zde mají politický azyl, soud je toho názoru, že žalovaný se s tvrzením žalobce ohledně jeho kontaktů dostatečně vypořádal. Na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí uvedl: „Pokud jde o žadatelovo tvrzení, že by jej v Uzbekistánu kontaktovala Národní bezpečnostní služba (dále jen SNB) a pro něj by to bylo strašné, protože vědí, že se stýká s lidmi, kteří utekli z Uzbekistánu v roce 2005 a jsou nyní dle žadatele politickými utečenci, toto správní orgán označuje za zcela nevěrohodné, zjevně účelově uvedené a postrádající jakékoli reálné základy či důkazy. Správní orgán především připomíná, že dotyčného SNB během celého období od roku 2005, kdy k uvedeným událostem v Andišanu došlo, osobně nijak nekontaktovala. Dle jeho slov sice údajně navštívili příslušníci této služby jeho manželku na konci roku 2017, ale to dle žadatelova tvrzení ovšem z důvodu toho, aby jí řekli, aby se žadatel vrátil. Od té doby pak již, jak uvedl, ani jeho manželku již nikdo nekontaktoval. Správní orgán nemůže rovněž pominout, že jmenovaný navzdory svým údajným problémům s SNB ponechal ve vlasti svou ženu, děti i ostatní členy rodiny. Žadatel rovněž nehovořil o jakýchkoli problémech, které by jeho manželka a další rodinní příslušníci v Uzbekistánu, ať již v souvislosti s jeho osobou nebo sami o sobě, měli s tamními bezpečnostními složkami či státními orgány. Evidentně tak žádné takové problémy neměli a nemají. Rovněž sdělení žadatele, že vlastně ani neví, proč by měl mít v Uzbekistánu problémy nyní, když se od roku 2010, kdy je v ČR, do Uzbekistánu opakovaně vracel, přičemž naposledy byl v Uzbekistánu na konci roku 2016, jasně svědčí o reálné absenci jakýchkoli jeho obav v tomto směru. Neboť pokud by jmenovaný jakékoli vážné obavy z uzbeckých bezpečnostních složek měl, bezesporu by se již do Uzbekistánu nevracel a případně by i o mezinárodní ochranu v ČR požádal mnohem dříve, než po 7 letech pobytu a uplynutí platnosti jeho povolení k pobytu. Pomine-li správní orgán, že státní orgány Uzbekistánu by se bezesporu výše jmenovaného snažily kontaktovat nebo opakovaně kontaktovat jeho rodinu, pokud by o něj měly zájem, případně jej zadržet kdykoli během jeho návratu do vlasti, či mu znemožnit další vycestování do ČR, což se ovšem, jak vyplývá z jeho výpovědi, nikdy nestalo. Za čistou spekulaci jmenovaného je pak správní orgán nucen označit jeho tvrzení, že pokud se vrátí do Uzbekistánu, tak se speciální služby k němu budou chovat strašně a budou chtít po něm informace o andišanských běžencích v Evropě, neboť ani v tomto směru jmenovaný neuvedl naprosto nic konkrétního, byť je alespoň rámcově vysvětlení, jak by speciální služby věděly o jeho kontaktech s andišanskými běženci v Evropě, proč by prostřednictvím zastupitelského úřadu Uzbekistánu nekontaktovaly žadatele již na území ČR, případně jaké informace by o uvedené skupině měl dotyčný mít, aby o tyto měly příslušné uzbecké orgány i po tolika letech od předmětných událostí zájem.“
17. S tímto posouzením zdejší soud souhlasí. Tvrzení žalobce o tom, že by v případě návratu do vlasti byl pronásledován ze strany SNB z důvodu svých styků s uzbeckými občany, kterým byl v České republice udělen politický azyl, považuje soud ve shodě s žalovaným za nevěrohodná. Žalobce pobývá na území České republiky od roku 2010, svou vlast navštěvoval, nikdy neměl žádné potíže se státními orgány či s bezpečnostními složkami. Naposledy byl v Uzbekistánu koncem roku 2016, ani tehdy neměl žádné problémy. Dle jeho slov po svém návratu ze země původu na konci roku 2016 začal bydlet a pracovat s muži, kteří z Uzbekistánu utekli v roce 2005 a kterým zde byl udělen politický azyl. V prosinci 2017, konkrétně dne 1. 12. a 5. 12., pak jeho manželku kontaktovala SNB s tím, že se má žalobce vrátit do vlasti. Zdejší soud podotýká, že dle sdělení žalobce se

s uzbeckými běženci seznámil po své poslední návštěvě vlasti na konci roku 2016, až téměř rok poté (v prosinci 2017) navštívili jeho manželku v Uzbekistánu příslušníci SNB, aby jí sdělili, že se má žalobce vrátit do vlasti, několik dní po této návštěvě, konkrétně dne 8. 12. 2017, žalobci skončila platnost víza. Žalobce neosvědčil, z jakých konkrétních důvodů by měl mít problémy z toho, že je v kontaktu s danými muži, pouze si myslel, že by po něm chtěli, aby jim dal informace o andižanských běžencích v Evropě. Tyto skutečnosti svědčí o účelovosti tvrzení žalobce. Podle názoru soudu není vzhledem k výše uvedenému v dané věci rozhodné, z jakého titulu se zde nacházejí zmiňovaní muži, se kterými se žalobce stýká. I kdyby tomu tak bylo z titulu uděleného politického azylu, nelze dospět k závěru, že žalobce je ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, či že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce nemá žádné politické přesvědčení, o žádných svých politických aktivitách nehovořil, nikdy neměl problémy s uzbeckými státními orgány či bezpečnostními složkami, svou vlast bez jakýchkoli potíží navštěvoval.

18. Pokud jde o možné potíže žalobce v případě návratu do vlasti jako neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu, Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 5 Azs 356/2019-26, ve kterém kasační soud konstatoval: *„Problematika postupu veřejné moci vůči občanům Uzbekistánu navracajícím se ze zahraničí a politická situace v Uzbekistánu po nástupu nového prezidenta Šavkata Mirzijojeva byla judikaturou Nejvyššího správního soudu již několikrát řešena. V usnesení ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018 – 25, kasační soud na podkladě obdobného skutkového stavu jako v nyní projednávané věci shledal informace o aktuálních změnách politického režimu v zemi, aktuálními a dostatečnými; ve zmiňovaném usnesení se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem žalovaného, který uvedl, že ačkoli tamější vláda „[p]ohyb svých občanů poměrně bedlivě sleduje, ekonomičtí migranti ani neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu obvykle nečelí po návratu do Uzbekistánu problémům ze strany státních orgánů. V případě dlouhodobého pobytu občanů v zahraničí lze v praxi očekávat pouze potíže těchto osob při vydání nového výjezdního povolení v budoucnu.“ Obdobně lze odkázat rovněž na rozhodnutí NSS č. j. 3 Azs 81/2019 – 33, ze dne 13. 11. 2019; č. j. 10 Azs 319/2019 – 25, ze dne 24. 10. 2019, č. j. 4 Azs 378/2018 -32, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 3 Azs 133/2018-50, ze dne 23. 8. 2019 nebo č. j. 5 Azs 392/2018-30, ze dne 5. 9. 2019.“*
19. Žalobce ve své žalobě odkazoval na zprávu Amnesty International, k tomu zdejší soud uvádí, že výroční zpráva Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 o Uzbekistánu je součástí správního spisu, žalovaný z ní vycházel při svém rozhodování o žádosti žalobce. Z této zprávy vyplývá, že došlo ke zmírnění některých opatření omezujících lidská práva a základní svobody, byla přijata řada politických a ekonomických reforem, došlo i k propuštění několika osob, které si odpykávaly tresty odnětí svobody za politicky motivovaná obvinění, přesto země vykazuje množství nedostatků v oblasti dodržování lidských práv a základních svobod. K tvrzením žalobce ohledně jeho vazeb s uzbeckými občany, kterým byl v České republice udělen politický azyl, se soud vyjádřil výše, přičemž neshledal, že by byly dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, nebo doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu.
20. Žalovaný dostatečně popsal situaci v zemi žalobcova původu na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, na které soud odkazuje. Na str. 9 napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k

závěru: „Byť obecně Uzbekistán bezesporu nelze označit za zemi s vysokým stupněm demokracie, jmenovaný žádné potíže ve vztahu k zemi svého původu nedeklaroval, zemi opustil legálním způsobem na základě platných dokladů za účelem práce, nebyl ve vlasti trestně stíhán a neměl tam podle něj ani žádné jiné vážné problémy s tamními státními orgány. Na základě těchto skutečností a výše uvedeného tudíž nelze z pohledu správního orgánu předpokládat, že by jmenovaný byl po návratu do vlasti jakkoliv za svůj pobyt v zahraničí nebo za překročení platnosti uděleného víza postihován, či dokonce ohrožen nebezpečím vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.“ Soud v této souvislosti poukazuje na to, že skutečnost, že Uzbekistán je zemí s nižší mírou demokracie, není sama o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005 č. j. 3 Azs 303/2004-79).

21. Co se týče námitky žalobce, že skutečnost, že nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po vstupu na území České republiky, ho sama o sobě nemůže diskvalifikovat v řízení o udělení mezinárodní ochrany, podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce pobývá na území České republiky již od roku 2010, kdy sem přicestoval za účelem zaměstnání. Koncem roku 2017 mu skončila platnost pracovního víza, následně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při pohovoru dne 28. 12. 2017 na dotaz, zda by mohl legalizovat pobyt jinak a opětovně získat povolení za účelem zaměstnání, odpověděl, že ano, ale že se již do vlasti vrátit nechce, chce, aby sem za ním přijela rodina a bydlela tu s ním. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.*“
22. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v Uzbekistánu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch. Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a

přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.

23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. června 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.